

[Hanne Engberg]

ordineret og udmøntet i lovforslag, gerne gennem en børneombudsmand, at børneavisen *En* for alle kan fortsætte, at regeringen medvirker til, at FN's erklæring om børneretigheder med præciseringer og tilføjelser kan blive en lovbindende FN-konvention, at Danida ansætter en særlig børnekonsulent til bistandsprojekter, og så selvfølgelig, at den danske u-landshjælp ikke beskæres, men at oplysning om u-landene for danske børn må blive intensiveret. I Norge bruger de 8-9 mill. kr. til u-landsoplysning, i Sverige 20 mill. kr. I Danmark bruger vi en 5-6 mill. kr.

Danske børn er videbegærlige og fulde af lyst til at handle. Vi voksne har pligt til at forsyne dem med saglige oplysninger om muligheder for at handle. Oplysninger vil få dem til at se, at vores egen hverdag også må ændres, hvis solidariteten med u-landene skal være andet end en floskel. For at den nationale egoisme ikke skal lukke sig om dem som en dyne, og for at de ikke skal gå til i national krisebevidsthed, som er stor og påtrængende, men dog meget lille i international sammenhæng, skylder vi dem, at de stadig får perspektiv i tingene, at de ser sig selv i sammenhæng med verden i øvrigt.

Brøndsted (V):

Jeg tror i høj grad, det er nødvendigt, at vi betragter hele problemet om børn og unge ikke bare som noget, der har med den økonomiske krise - såkaldte krise - at gøre.

Jeg tror, det er meget forkert, som fru Ingerlise Koefoed gør, ligesom at lægge de voksne for had som nogle, der ikke forstår børnesituationen. Der er vel nok ingen, der har mere forståelse for den, og i hvert fald er det en forudsætning, at det er de voksne, der forstår og tager sig af børneproblemet. At lave et kunstigt skel imellem voksne og børn og unge vil i hvert fald aldrig gavne sagen for børn og for unge.

Jeg tror, socialministeren sagde noget meget rigtigt, da hun i stedet for at beskæftige sig med enkelte ting, som er lette at analysere, sagde: ja men der er en virkelig ændret livsform i den danske befolkning igennem de sidste årtier, en ændret livsform, der giver sig mange udslag. Det kan være godt, i kraft af bedre økonomiske forhold - og dermed langt, langt større muligheder. Hvad kan man ikke give børn i opvæksten af oplevelser

med fremmede i fremmede egne, i lange ferier, i ferieområder. De voksne, de forældre, der dér tager sig af deres børn, benytter nogle muligheder, som er langt, langt større, end børn har mødt det nogen sinde tidligere. Derfor må vi se det langt mere nuanceret, end jeg synes debatoplægget her har været lagt op til.

Men samtidig mener jeg også, at vi, som det lå i socialministerens udtalelse, må erkende nogle ting, der igennem 1950erne, 1960erne og 1970erne har gjort vækstvilkårene for børn mindre bekvemme og også mindre mulighedsgivende. Jeg synes helt klart, vi må sige, at den udbygning, som vort boligområde har fået - jeg tænker her på parcelhusudbygningen med de tusinder af parcelhuse i de lige parcelhusgader, men jeg tænker sandelig også på boligkarreerne i karré-kvarterer, der er stereotype, betonbetonede i uendelighed - ikke har tilgodeset gode boligforhold for familien og også gode fællesfaciliteter for børn, unge og familierne.

Der har i det danske samfund været nogle forsøg, hvor man har prøvet på i nogle parcelhusområder at skabe en vis form for fællesskab, hvor man havde en grund, et hus, eller hvad det nu har været, hvor man i sin fritid kunne mødes for at tage sig af børnene frivilligt og uden offentlig støtte, hvor børn, unge og voksne i høj grad har været med til at vise nogle veje, som vi burde have gået. Vi skal dog ikke være bagkloge og i dag sige, at der er begået store fejl, måske er der endda noget, vi kan råde bod på allerede i dag, hvis vi vil og tør befærde vejene.

Jeg synes også, at udviklingen i retning af, at folk bor ét sted og arbejder et andet sted, der ligger langt, langt fra det sted, de bor, har været med til at adskille forældregenerationen fra børn/unge-generationen. Derfor må vi gøre en indsats for at udnytte vort samfunds muligheder for at forene bosted og arbejdsplads i så høj grad, som det kan lade sig gøre. Vi er meget tilbøjelige til at sige, at det er teknologien, der har ødelagt de menneskelige kontakter, men man kunne måske tænke sig, at netop den teknologiske formåen kunne gøre det muligt for mennesker ved hjælp af tekniske hjælpemidler at udføre det arbejde hjemme, de hidtil har udført på et kontor, og at man derigennem genskabte den kontakt imellem hjem og børn, som er blevet ødelagt gennem de sidste års udvikling.